

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **A. G.**
státní příslušností Ukrajina
bytem v ČR: P.
zastoupen JUDr. Petrem Adámkem, advokátem
sídlem Jeseniova 837/10, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2017 č.j. OAM-496/ZA-ZA14-K01-PD1-2014

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o neprodloužení jeho doplňkové ochrany dle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“).
2. V žalobě žalobce namítal, že na Ukrajině s manželkou a dětmi (řízení o jejich žalobě proti rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany je před zdejším soudem vedeno pod sp.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

zn. 2 Az 29/2017) bydleli v Charkově, což je poměrně velké město, kde je soustředěno mnoho vysokých škol a průmyslových podniků zabývajících se vojenskou výrobou. Město se nachází na východě země v blízkosti hranice s Ruskou federací a hraničí s Luhanskou a Doněckou oblastí, dříve pak bylo hlavním městem. Tyto skutečnosti vytvářejí ve městě nepokoje, napětí a strach. Ze západní části Ukrajiny tam přijíždějí ukrajinští nacionalisté, z východních regionů Doněcka a Luhanska tam pronikají proruské síly. Ve městě dochází k přestřelkám, násilnostem a sabotážím. Bezprostředním důvodem odchodu žalobce a jeho rodiny z Ukrajiny bylo to, že za nimi do jejich bytu přišli neznámí lidé ve vojenských uniformách bez jakéhokoli označení a začali žalobce nutit, aby vstoupil do jejich ozbrojených jednotek. Nepodařilo se mu vyjasnit, koho představují, ale pochopil, že o něj mají zájem, protože je veterinární lékař, a tato profese je zajímavá pro obě strany, neboť mají nedostatek humanitárních lékařů a používají i veterináře jako zdravotnický personál. Vyhrožovali jim, a to i tak, že mohou zabít žalobcovu manželku a děti, pokud neposlechne. Situace v Charkově a blízkém okolí zůstává stejná jako před dvěma roky. Správní orgán dle žalobce použil účelově informace neodpovídající skutečným ohledně situace na Ukrajině, zejména v její východní ruskojazyčné části. Žalovaný neuvedl důvody dle § 17a zákona o azylu, tj. že by okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany, zanikly nebo se změnily do té míry, že již doplňkové ochrany není zapotřebí. Zprávy o situaci v zemi původu jsou neobjektivní a vůbec nevystihly situaci, jaká na Ukrajině v současné době panuje. Na západní Ukrajině je relativní klid, ale už zcela jiná situace je v Oděse, která se nenachází na východě Ukrajiny, tam již dochází k výtržnostem, nepokojům, násilnostem, k ničení poboček bank a obchodů, podobná situace je i v Kyjevě. Situace v oblastech Doněcka a Luhanska se nejen nezlepšila, naopak boje zintenzivněly a z ukrajinské strany se chystá větší vojenská ofenziva. Pokud dojde k dalšímu zintenzivnění bojů, je reálné nebezpečí, že tyto se přesunou i do Charkovské oblasti, a to vzhledem k její dlouhé společné hranici s Ruskou federací. Boje nevede regulární ukrajinská armáda, ale hlavně jednotky Právěho sektoru a různé soukromé vojenské jednotky. V takové situaci tlak na žalobce, aby se jako voják angažoval na některé straně, vzroste. Za nereálnou žalobce označil možnost požádat o ochranu ukrajinské státní orgány. Doplnil, že jeho otec, kterému je 60 let a je také veterinárním lékařem, byl donucen vstoupit do jedné z ozbrojených složek a vykonává tam zdravotnickou profesi, tedy snaha přimět žalobce ke stejnému úkolu je zcela reálná. Žalobce podotkl, že jeho rodina se integrovala do české společnosti a nevyužívá zákonných možností podpory ze strany státu. Naučili se český jazyk, našli si zaměstnání a žalobce se requalifikoval a nyní podniká jako elektrikář. Jedno dítě chodí do české školy, druhé bude chodit do české mateřské školy. Žalovaný dle žalobce rozhodoval na základě neobjektivních a neúplných zpráv o situaci na Ukrajině, nepřihlédl k jeho námitkám a vyličení situace v Charkově a jeho okolí. Použité zprávy pocházely z jediného zdroje, který dle žalobce situaci na Ukrajině dobře nezná. Závěrem žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a prodloužení udělené doplňkové ochrany o dva roky.

3. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí, popřel oprávněnost žaloby a vyslovil s ní nesouhlas. Navrhl žalobu zamítnout.
4. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí ve smyslu ust. § 75 odst. 1 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v rozsahu žalobních bodů, jimiž je vázán a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání, když žalobce k výzvě soudu v zákonem stanovené lhůtě dvou týdnů nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci. V souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s., měl tak soud za to, že žalobce s takovým projednáním věci vyslovil souhlas. Žalovaný pak s rozhodnutím o věci samé bez jednání výslovně souhlasil.
6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 1. 10. 2014 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany (téhož dne tak učinila i jeho manželka, a to za sebe i nezletilé děti; jedná se však o jiné řízení). Rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 2. 2015 č.j. OAM-496/ZA-ZA14-K08-2014 žalobci nebyl udělen azyl dle §§ 12, 13 a 14 zákona o azylu a byla mu udělena doplňková ochrana dle § 14a téhož zákona na dobu 24 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Žalovaný v tomto rozhodnutí uvedl, že bezpečnostní situaci v místě bydliště žalobce na Ukrajině nelze považovat za natolik uspokojivou, aby umožňovala jeho bezpečný návrat do vlasti. Žalovaný odkázal na existenci ozbrojených střetů v Doněcké a Luhanské oblasti a zhoršenou bezpečnostní situaci i v dalších místech na jihu a východě Ukrajiny, jakož i množství vnitřně vysídlených osob potýkajících se s řadou problémů. Žalobce požádal o prodloužení doplňkové ochrany ještě před uplynutím doby, na kterou mu byla udělena. Pohovor před žalovaným se uskutečnil dne 2. 2. 2017. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 7. 3. 2017 č.j. OAM-496/ZA-ZA14-K01-PD1-2014 žalobci dle § 53a odst. 4 zákona o azylu nebyla prodloužena doplňková ochrana.
7. Podle § 53a odst. 4 zákona o azylu *osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodlužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.*
8. V posuzované věci je zřejmé, že původním rozhodnutím ze dne 3. 2. 2015 žalobci byla udělena doplňková ochrana z důvodu zhoršené bezpečnostní situace v některých částech Ukrajiny, včetně žalobcova bydliště. V napadeném rozhodnutí ze dne 7. 3. 2017 žalovaný zejména na str. 6-7 uvedl, že v letech 2015 a 2016 se politická i bezpečnostní situace na Ukrajině stabilizovala a bezpečnostní incidenty se omezovaly na okolí tzv. linie dotyku, tedy hranice mezi územím kontrolovaným povstanci z Luhanské a Doněcké lidové republiky a ukrajinskou armádou. V souvislosti se stabilizací situace na východě Ukrajiny po uzavření tzv. minských dohod nebyla v roce 2016 vyhlášena žádná další mobilizace a podle ukrajinských představitelů se o ní nadále ani neuvažuje. Při příležitosti podpisu výnosu o demobilizaci posledních vojáků povoláných do armády kvůli konfliktu na východě země prezident Porošenko 26. 9. 2016 uvedl, že do konce října 2016 by měli být všichni takto mobilizovaní vojáci propuštěni do záloh. Podle vládních i nevládních výročních zpráv nedocházelo v roce 2015 k bezpečnostním incidentům v žádné z dalších ukrajinských oblastí kromě Luhanské a Doněcké oblasti. K žalobcem doloženým materiálům, které žalovaný prostudoval za přítomnosti tlumočníka z ruského a ukrajinského jazyka, žalovaný podotkl, že tyto se žalobce bezprostředně netýkají, neboť

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

jde o obecné informace o situaci na Ukrajině, aniž by se tyto zmiňovaly přímo o osobě žalobce. Jedná se především o zpravodajství z různých ukrajinských médií prezentující obavy z teroristických útoků v Charkově i jinde na Ukrajině. Žalovaný uvedl, že se jedná o materiály informující o obecné situaci na Ukrajině, jež pocházejí z ne zcela ověřitelných internetových zdrojů, ve velké míře nejsou ani aktuální. Žalovaný dodal, že od vydání rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany došlo na Ukrajině k podstatnému vývoji stran bezpečností situace. Žalovaný nepopřel existenci ozbrojeného konfliktu na východě země ani sporadické ozbrojené střety, ke kterým v této souvislosti na východní frontě dochází, jako např. na přelomu ledna a února 2017 u východoukrajinského města Avdiivka, zároveň však poukázal na to, že na základě jím shromážděných zpráv rozhodně nelze dovodit, že by tyto střety na východě země byly bezprostředním bezpečnostním rizikem pro město Charkov, tj. místo posledního hlášeného pobytu žalobce na Ukrajině. Město Charkov sice leží blízko ruské hranice, žalovaný nicméně konstatoval, že ze žádné z jím shromážděných informací nelze dovodit, že by ukrajinská vláda neměla tuto hranici pod kontrolou nebo že by v této souvislosti bylo možné hovořit o ohrožení všech ukrajinských občanů aktuálně se nacházejících v Charkově či Charkovské oblasti vážnou újmou ve smyslu zákona o azylu.

9. Městský soud v Praze se s tímto hodnocením žalovaného ztotožňuje a v jeho postupu neshledává žádné deficit. Žalovaný opřel svoje závěry o objektivní a věrohodné zprávy založené ve správním spise, přičemž se nejedná o zprávy z jediného zdroje, jak namítal žalobce (žalovaný kromě vlastních zpráv OAMP vycházel rovněž z informací Ministerstva zahraničních věcí, zpravodajství ČTK, zpráv Amnesty International, Freedom House či Human Rights Watch nebo zpráv Ministerstva zahraničních věcí USA či Ministerstva vnitra Velké Británie), a na jejich základě dospěl k přesvědčivým právním závěrům, jež řádně odůvodnil.
10. Závěry žalovaného navíc plně korespondují i s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. K tomu lze odkázat například na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2018 č.j. 5 Azs 176/2017-42 týkající se rovněž účastníka řízení pocházejícího z Charkovské oblasti: „Z hlediska bezpečnostní situace Nejvyšší správní soud připomíná, že ačkoli je stěžovatel původem z východní Ukrajiny, tj. té části země, kde se vnitřní konflikt geograficky ustálil, jeho intenzita výrazně kolísá a nelze ho hodnotit jako tzv. totální konflikt vykazující vůči stěžovateli konkrétní individualizované nebezpečí (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2016, č. j. 6 Azs 155/2016 – 33, ze dne 25. 9. 2017, č. j. 5 Azs 134/2017 – 24, ze dne 30. 8. 2017, č. j. 2 Azs 226/2017 – 31, nebo ze dne 17. 8. 2017, č. j. 10 Azs 112/2017 – 42, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 2 Azs 363/2017 – 35, ze dne 7. 3. 2018, č. j. 1 Azs 440/2017 – 27 atp.). Stěžovatel nepochází z žádné z oblastí ohniska konfliktu – tj. oblasti Luhanské a Doněcké, nýbrž z oblasti Charkovské a nic nenasvědčuje tomu, že by byl jako civilista vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy.“ V usnesení ze dne 21. 3. 2019 č.j. 7 Azs 542/2018-23 (bod [11]) pak Nejvyšší správní soud označil město Charkov za dostatečně vzdálené od potenciálně vzdálených oblastí. Zdejší soud nemá důvodu (a žádný konkrétní důvod ostatně nepředložil ani žalobce) se od těchto závěrů Nejvyššího správního soudu v nyní posuzované věci odchýlit.
11. Ve vztahu k obavám žalobce z návratu s ohledem na tvrzené potíže se skupinou neznámých osob, které po něm měly požadovat, aby se k nim přidal, a vyhrožovat mu, se soud rovněž ztotožňuje s žalovaným, který v napadeném rozhodnutí na str. 7 odkázal jednak na předcházející rozhodnutí ze dne 3. 2. 2015, kde se těmito obavami zabýval,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

jednak na jistou nekonkrétnost žalobcem tvrzených potíží, jimž měla být jeho rodina ve vlasti vystavena. Žalobce nebyl schopen sdělit, o jakou skupinu osob se jedná, a neuvedl ani, že by měl jakékoliv informace o tom, že by po roce 2015, kdy ho měli tito lidé údajně vyhledávat v bydlišti rodiny, ještě zájem soukromých osob o jeho osobu přetrvával. Žalovaný dále poukázal na to, že žalobce nejprve usuzoval, že se s vysokou mírou pravděpodobnosti jedná o přívržence separatistů (pohovor ze dne 23. 10. 2014), a hovořil v této souvislosti o „banditech“, aby následně tvrdil, že mohlo jít i o stoupence současné ukrajinské vlády, a uvedl, že by v této souvislosti mohl být použit např. jako ukrajinský diverzant na Krymu (a to za situace, kdy ani nevykonával základní vojenskou službu), kdy jako důkaz označil jím doložený nosič dat, který však žádné takové skutečnosti nedokládá, nýbrž obsahuje pouze obecné informace z internetových zdrojů o situaci na Ukrajině, které se o osobě žalobce nijak nezmiňují. Tvrzení žalobce o opakovaných výhrůžkách ze strany neznámých osob tak do jisté míry ztrácejí svoji validitu. Žalovaný uzavřel, že po zhodnocení obav žalobce nejsou jím tvrzené potíže natolik závažného charakteru, aby na jejich základě bylo možno dovodit vystavení žalobce vážné újmy ve smyslu zákona o azylu.

12. Městský soud v Praze se s těmito logickými a konzistentními závěry žalovaného, které ostatně žalobce žádným relevantním způsobem nezpochybnil ani v řízení před soudem, ztotožňuje a odkazuje na ustálenou judikaturu týkající se povinnosti obrátit se nejprve na vnitrostátní orgány s žádostí o pomoc, přičemž ukrajinské státní orgány takovou pomoc jsou schopny poskytnout. Nejvyšší správní soud tuto judikaturu shrnul kupříkladu ve svém rozsudku ze dne 9. 1. 2019 č.j. 2 Azs 216/2018-54: *„Nejvyšší správní soud uvádí, že k problematice povinnosti žadatele o mezinárodní ochranu obrátit se nejprve s žádostí o pomoc na vnitrostátní orgány v zemi původu se již vyjádřil ve své judikatuře. Např. v usnesení ze dne 27. 5. 2015, č. j. 2 Azs 52/2015 – 52, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „z konstantní judikatury zdejšího soudu, zejména z rozsudků ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 – 57, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70, č. 1749/2009 Sb. NSS, ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008 – 101, č. 1806/2009 Sb. NSS, nebo ve vztahu k Ukrajině z usnesení ze dne 20. 1. 2009, č. j. 2 Azs 101/2008 – 41, ze dne 24. 6. 2010, č. j. 7 Azs 25/2010 – 104, ze dne 27. 3. 2013, č. j. 6 Azs 37/2012 – 27, vyplývá, že se v případě pronásledování soukromými osobami musí postižená osoba v zásadě vždy obrátit nejprve s žádostí o pomoc na vnitrostátní orgány v zemi původu, pokud není zjevné, že tyto orgány nejsou schopny či ochotny účinnou ochranu poskytnout. Stěžovatel se však ani nepokusil této možnosti využít, přičemž neuvedl žádné konkrétní důvody, na základě kterých by mu měla být ukrajinskými státními orgány taková pomoc odepřena, s výjimkou obecných úvah o tom, že správní orgány v Ukrajině jsou provázány s mafii a nejsou schopny ochranu poskytnout. Přímo k brozbě útoků příslušníka SBU v rozsudku ze dne 11. 8. 2010, č. j. 2 Azs 9/2010 – 83, uvedl, že „všeobecně známou skutečností přitom je, že na Ukrajině existuje právní systém poskytující obětem kriminální činnosti právní prostředky, jimiž se lze vůči takovému jednání bránit u příslušných státních orgánů.“ ... Na základě těchto závěrů je možné považovat za podložené, že na Ukrajině sice dochází k pronásledování osob, které má zpravidla formu vydírání nebo výhrůžek, nejedná se však o situaci, která by nebyla s pomocí státních orgánů řešitelná.“* Žalobce se však o využití ochrany ze strany ukrajinských státních orgánů ani nepokusil, přičemž v žalobě nevyslovil žádný konkrétní důvod, proč by využití vnitrostátní ochrany mělo být nereálné, jak bez dalšího namítal. Pokud jde o žalobcem vyslovené obavy z uskupení Právý sektor, jeho povahou se zabýval Nejvyšší správní soud např. v usneseních ze dne 31. 7. 2019 č.j. 4 Azs 374/2018-57 či ze dne 30. 9. 2015 č.j. 6 Azs 151/2015-36, a to zejména s ohledem na potírání nezákonné činnosti hnutí ze strany státního aparátu. Dospěl přitom k závěru, že Právý sektor je soukromou osobou

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

(nestátním subjektem), v otázce obrany před ním lze vyhledat pomoc u policejních složek a u prokuratury, případně u útvaru vnitřní kontroly konkrétního policejního okrsku. Dále uvedl, že ukrajinská státní moc protiprávní jednání Právěho sektoru nepodporuje. Městský soud v Praze nevidí důvodu (takový ostatně nepřednesl ani žalobce), proč se od odkazovaných závěrů Nejvyššího správního soudu v nyní posuzované věci odchýlit.

13. K žalobcově obavě z nástupu vojenské služby lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017 č.j. 7 Azs 34/2017-26: „Pokud jde o obavu žalobce z výkonu vojenské služby, pak tato obava není sama o sobě azylově relevantním důvodem. Odkázat lze na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 8. 1994, sp. zn. 6 A 509/94, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49, či na rozsudek téhož soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, kde uvedl: „Samotné odmítání odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.“ Branná povinnost sama o sobě je zcela legitimním požadavkem každého státu kladeným na jeho občany. Potenciálně hrozící trestní stíhání pro nenastoupení vojenské služby rovněž nezakládá azylově relevantní důvody automaticky, ale jen tehdy, pokud je trestní sankce důsledkem toho, že se bránc odmítne zúčastnit bojových operací odporujících mezinárodnímu právu, nebo že mu hrozí trest, jehož intenzita či způsob výkonu zakládá porušení lidských práv. Takové skutečnosti však z podkladů shromážděných stěžovatelem nevyplynuly a ani žalobce je netvrdil. Nelze konečně přehlédnout, že i český trestní zákoník, tedy zákon č. 40/2009 Sb., činí v hlavě XI druhé části trestnými celou řadu činů proti branné povinnosti. V českém právu je sice branná povinnost občanů zmírněna tím, že podle čl. 15 odst. 3 Listiny základních práv a svobod nemůže být nikdo nucen vykonávat vojenskou službu, pokud je to v rozporu s jeho svědomím nebo s jeho náboženským vyznáním. Jak však bylo řečeno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2003, č. j. 2 Azs 15/2003 - 81, publ. pod č. 77/2004 Sb. NSS, je toto právo „spíše součástí nadstandardní ochrany lidských práv dané relativní moderností Listiny než součástí základních a státem nezczizitelných lidských práv ve smyslu mezinárodního, či spíše evropského, konsenzu.“ Soud dodává, že na základě výnosu prezidenta Ukrajiny č. 411/2016 ze dne 26. 9. 2016 byla provedena částečná demobilizace branců a nová mobilizace nebyla vyhlášena. V zónách bojových operací již nejsou žádní mobilizovaní vojáci, pouze vycvičení dobrovolníci a příslušníci profesionální armády (srov. též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2018 č.j. 6 Azs 55/2018-24). Na těchto východiscích dle závěru soudu nemění ničeho ani skutečnost, že žalobce je veterinárním lékařem, a tedy by v případě teoretického výkonu vojenské služby mohl vykonávat zdravotnické povolání. Z uvedených důvodů ani tyto žalobní námitky nejsou důvodné.
14. K námitkám týkajícím se integrace žalobce a jeho rodiny do české společnosti soud konstatuje, že neprodloužení doplňkové ochrany nebrání, aby žalobcova rodina pobývala na území České republiky na základě jiného pobytového oprávnění. Rodinný život žalobce na území České republiky a míra integrace však nejsou bez dalšího z hlediska prodloužení doplňkové ochrany relevantní (srov. podobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2018 č.j. 5 Azs 250/2018-27, bod [28]).
15. Soud dospěl k závěru, že s ohledem na zlepšení bezpečnostní situace v zemi původu odpadl důvod pro udělení doplňkové ochrany žalobci, a tudíž žalovaný nepochybil, jestliže žalobci doplňkovou ochranu dle § 53a odst. 4 zákona o azylu neprodloužil.

16. Žalovaný v dostatečném rozsahu zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Soud proto za nadbytečné považoval žalobcem navrhané dokazování (výslechem žalobce a jeho manželky). Žalovaný se rovněž řádně vypořádal s veškerými námitkami žalobce a jeho rozhodnutí soud považuje za dostatečně odůvodněné.
17. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
18. Výrok o náhradě nákladů v řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. ledna 2020

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.